

bene edinstvi glede obmejitve nove albanske države (in v tem leži ravno glavna sporna točka med Rusijo in Avstro-Ogrsko! op. ur.) Ravno tukaj se kažejo velike razlike mnenja. Premostitev teh nasprotij je tembolj težavna, ker je Avstro-Ogrska že itak dovolj dokazov svoje popustljivosti in miroljubnosti dala. (Res je! ko bi naša vlada proti Srbom in njih podpihovalcem takoj od začetka malo oistreje s sabljo zarožljala, pa bi bili že davno na boljem! op. ur.) To si je treba pred očmi držati. Prezreti pa se ne sme voljo do miru, ki ste jo ruski in avstrijski ministerski predsednik izrazila, in ki pomaširno vpliva. Tako obstoji upanje, da bode sedanja kriza brez nadaljnjih resnih zmešnjav minola. (Posebno sigurna vlada torej ni, da se bo mir vzdržal! op. ur.)

Izboljšanje razmer med Avstro-Ogrsko in Rusijo.

Štiri mesece traja že grozovita napetost med našo monarhijo in Rusijo, katere zahrbtna politika je vedno napad na habsburško državo pripravljala. O troških te napetosti bomo davkoplačevalci šele pozneje čuli, a lasi se nam že danes lahko ježejo. Zdaj prihajajo resna poročila, da je ta napetost deloma ponehala in da smemo na mirno rešitev vseh sporov upati. Bržkone kot posledica osebnega pisma našega miroljubnega cesarja na ruskega carja izjavila je ruska vlada, da bode razveljavila posebne vojaške odredbe ob naši meji v Galiciji. Obenem bode tudi Avstrija del svojih pod orožje poklicanih rezervistov od ruske meje domuposlala. Poroča se, da se bode to soboto dotične odredbe v Petersburgu in na Dunaju razglasilo. Na ta način je pričakovati, da pride v par dneh 22.000 naših rezervistov od ruske meje zopet domu. S tem je že mnogo pomirovalnega storjeno. Upati je, da se ne bode namesto domu poslanih nove rezerviste pod orožje poklicalo. Žalibog pa zlasti glede Albanije razmere med našo in rusko državo še vedno niso pojasnjene. Čakajo nas torej še hudi dnevi napetosti in naša bodočnost ni preveč rožnata. To je gotovo, da Avstrija nikdar ni hotela velike vojne. Ali njena potrpežljivost in njeno odnehanje ima tudi svoje meje. Ob srbski meji seveda ostanejo naši rezervni vojniki še naprej na svoji strogi straži. (Zadnja poročila zopet trdijo, da se tudi od ruske meje rezervistov še ne pošlje domu!)

Politični pregled.

Vojaške zadeve. Kakor poročajo vojaški listi, zamore se letos izjemoma neaktivno moštvo, ki se pokliče v času spomladnega nadomeščanja, da se pokrije odhod iz prezenčnega

stanja, — tudi pred 1. aprilom pod orožje poklicati.

Od finančne straže. Iz Gradca se nam poroča, da se letos na Stajerskem bržkone ne bode sprejelo nikogar k finančni straži in da so torej tozadevne prošnje nepotrebne, ker bi se jih moralo odkloniti.

Občinski seljarji v Poli so stali 17 dni pred porotniško sodnijo v Rovignu. Porotniki so pa vse te laške gospode oprostili. Državno pravdnstvo je vložilo ničnostno pritožbo.

Revolucija v Mehiki. Poročali smo že v zadnji številki, da je prišlo v Mehiki zopet do krvave revolucije, ki še sedaj ni končana in ki bode končno le doseгла, da združene države Severne Amerike v spor posežejo ter Mehiko — pogoltnejo. Sedanje revolucijo vodi Feliks Diaz in, kakor vse kaže, s krvavo brezobzirnostjo ter uspehom. Vlade čete so bile večinoma premagane in predsednik Francisco Madero je bil vjet ter v poznejšem boju ustreljen. Revolucionarji boji so se vršili večidel v glavnem mestu Mehiki samem. Kakor znano je Mehika federativna republika, ki združuje 27 držav in šteje skupaj čez 15 milijonov prebivalcev. Do notranjega miru in gospodarskega razvika država še vedno ni prišla. Tako je, kakor da bi plavala čez to državo usodepolna senca nesrečnega cesarja Maksimilijana.

Kitajska cesarica-vdova umrla. Iz kitajske prestolnice Peking se poroča, da je cesarica vdova Tzehi Jehonaica umrla. V politiki bivšega kitajskega cesarstva je igrala važno vlogo.

Dopisi.

Sv. Urban pri Tjuju. (Tukajšne šolske zadeve.) Veliko čez deset let se tukaj že namerava zgradba nove šole (ali šolskega poslopja.) Da pa še do sedaj do izvršitve te važne in potrebne reči ni prišlo, so le veliki nasprotniki zakrivil. Kolikor se je v tem oziru že potrosilo in sicer za plane, komisijone in drugo; že celo za kamen se je 100 K kod are izplačalo; kjer pa je zgradba šole izostala, je ta denar v suho zapadel. Da se bo šola zgraditi morala, proti temu je vsa zopernost zamahn in zastoj; glavna reč je pa ta, da bi se pomislilo in pregledalo, koliko Urbančani pri temu škodo trpijo in sicer za kolikor ceneje bi se šola samo pred desetimi letami, ko je še z eno besedo vse bolj po ceni bilo, zgradila; koliko več pa bi moramo danes računati in kam bode še prišlo, ako še se bode ta reč na daljše odlagala! Kdo je tega kriv? Lahko se odgovori, da nihče drugi kot nasprotniki, kateri ne premislijo, da sami sebi in vsem Urbančanom veliko škodo delajo. Narboljše bi bilo, ako bi Urbančani od onih nasprotnikov odgovornost in povrnitev zakrvidene škode zahtevali. Daljše se bode zgradbo šole odlagalo, večji bodo stroški, kjer se cena vseh reči od dne do dneva zvišava. Omeniti pa se še mora, da, ako šola vendar enkrat do zgradbe pride, da se naj to v ozirovzame, da se šola tako praktično priredi, da bode taista za dalj časa popolnoma primerna in da ne bode čez par let spet razširjenja potrebna, kjer bi se Urbančanom tako, kakor se je sv. Lovrenčanom v slov. gor. prigoditi znalo. Pri vsem tem pa tudi mislim, da Urbančani nismo tako ubogi, da si ne bi mogli lepega in dostojnega šolskega poslopja zgraditi, na kojega bi ponosni bili in da ne bomo zadnji ostali. Zraven tega pa še je posebno glavna reč, pomisliti, koliko škode naša Urbanska šolska mladina trpi na tem, da ne more tako kakor se zahteva, poduka sprejemati. Resno se mora reči, da je sramotno za Urbančane, da sta se za sprazneno nadučiteljsko službo samo dva prositelja oglasila in to samo zatagadelj, ker je šolsko poslopje v tako slabem stanu. Sedaj imamo na naši 4 razredni šoli samo dva učitelja; nekateri nespametnjaki pa še govorijo, da več imamo učiteljev, več imamo plačila, kar je celo napačno, ker tem ni znano, da se učitelji deželno skupno plačujejo, in da je to enako, ali je na eni šoli eden ali dva, ali kolikorkoli učiteljev; to priznati pa mora vsakdo, da jih je bolje več kot premalo, ker je le šolski mladini na korist, za kojoj skrbeti je ja tudi naša dolžnost!

Oplotnica. V zadnji številki „Slov. Gosp.“ se zgraža neki dopisun v širokih brgešah, kako

plešejo po naših gostilnah mlečozobi otroci, šolarke v prisotnosti nekega učitelja. Kaka pozna naše razmere in pa staro gostilnarijo: „Kunej“, ta bo pač sam priznal, da je ta postilna ena izmed najboljših v naši vasi, kar vodi že dolga leta sem dokaj ugledna gostilnarija. Fani Kunej spretno in vzorno. Kar pa se ju učiteljstva, moram priznati, da so prav v takem in spretni, kar je v popolno našo zadovoljstvo. Da se je pa baš prigodil v predpustnem časi omenjeni slučaj, ni kriv tega gostilničar, ampak manj g. učitelj, ki sploh takrat ni bil v namestilni. Krivi so tega v prvi vrsti stariši, v drugi pa veroučitelj — naš kaplan, ki zna jo — vzgledno postopati, da obleži v jarku ob cepljanju pijan kot čep, ves razgosan, ponemarni. Dober človek ga spravi domov in kupa roči v varstvo dobre a pomilovanja vredne šolarice, da ni več razpostavljen ljudem v zaslužku in mladini pa v pohujšanje. Čas bi že bil, da bi se mi farmani že enkrat iznebili tega flokaj, ki je tako vzgleden dušni pastir.

Cokatince pri sv. Antonu. Čudne reči pri nas godijo. Za danes le par opazk: V 18. januarja je porodila neka „Marijina hčerka“ poiskala ja otroku očeta, ki pa se brani s časti. Na masno nedeljo je porodila druga „Marijina hčerka.“ Imeli so gostijo in poroke, ker se je ta pobožna ženska meščan prepozno na ženitev zmisli. Zato so moški obhajati poroko v postnem času. Po navadi prinaša nevesti pure in purane; tej pa se prinašalo kokoši in zavce. Oj ti čudni klerikalna pobožnost ti! Drugič več! Občani

Od Sv. Jurija ob Ščavnici. (Pogovori Jarnečkiga kokota, Piceka in Jarika.) Picek dvorišču veselo zavriska: i-e-ri-i-i! Kokot Jarika pa ravno prideta domov. Jarika pravi: Ej Picek, saj si doma; pojdi hitro sem spet kaj novega! — Picek pa radoveden pribež malo da krempljev ne zgubi. Kokot pa povzame besedo: Bila sva z Jariko pri sosedu kot Pravil nama je, če mačku na rep stopiš, zariči; ravno tako je zarežal kaplan Ratej v Gospodarju. Poslušajta, bom vama prebrv kako se na künsten način zagovarja; resni povedati pa se menla le sramuje. Potem at Kok bere: „Jamnički kokot, Picek, Jarika, Čuk!“ Sova se v zadnjem (?) „Stajercu“ zaletavaj našega č. g. kaplana Rateja, ter ga hoče okljupati. Vemo, zakaj se čudni družbi „tičev“ gre. Njih življenje je navskriž z vato črtijo njene resnice in tistega, ki jih oznuje.“ (Jarika pa pravi: Strije Kok, ravno rabi! G. Ratej je z vero navkriž, pa ne On bi moral opominjati, da je ponočevanje grša navada, včasih še celo greh in ta kapla pa ravno s ponočevanjem daje mladini zgled, ta ga posnema. Vsek si lahko misli, če g. kaplame po noči dekleta obiskovati, zakaj pa jaz ne Kok bere dalje: „Č g. kaplan Ratej za teh nesramnih obrekovalcev ne bo izgubil uga da med poštenimi in značajnimi farani.“ Kokot pa pravi: Med poštenimi farani je davno njegov ugled fuč, ker pošteni farani nje njegovo ponočevanje najbolj obojajo. K bere: „tudi ne bo nehal opominjati takih kolov in lisic k pokori in poboljšanju.“ — Kol se nasmeje: „Kokodak! Kdor ne verje, je v bedak, da bi bilo dobro tudi neke druge v kozla in lisice enkrat v tisti starogorski šuš prisiliti k pokori in poboljšanju!“ — Kok bdo konca: „Prihodnjič pa bomo ta perna imena prekrstili in spravili na dan!“ — Pice se čudi in pravi: Ljubi očka, ko bo g. Ratej hotel to perotnino krstiti, bo moral globoko v bedenju po čuka in pri tem delu bo ogujnil, da bo v tretjo faro smrdel. Sicer pa čuk na stari lipi in picek na Jamu ko ju g. Ratej privleče k krstu, bodeta iz svopazovalne torbe še nekaj prav mastnih privlela na dan. — Toraj na svidenje!

Hotinjavas pri Mariboru. Gospod urednik še ni dolgo, odkar ste našega občinskega prostojnika malo pokrtačili; prosim, vzamite sedaj bič v roke in primite krepko, ker naš beli krčmar Franc Primec sploh ne da mi Velikokrat se toči vino in drugo čez uro. Takaj gospodine Pišek ne vidi nič; seveda ima; drugi bode pa kar hitro kaznovan. Čin strmite! Dne 22 februarja je suhi gostilni

Zobna kréma
KALODONT
Ustna voda 17

ljenje vstopiti; tega pač niste mislili, da bodete tudi priča mojega slovesa?

Globoko obupan padel je sivi general pri postelji na kolena in prijel suho roko cesarjevo ter jo pokril s poljubi.

„Velikanstvo bodete ljubljani in čaščeni v blagor narodov še živeli, ko bode stari Haddig že davno v grobu počival!“

„Pustite žalostne misli, Velikanstvo, in glejte veselo v bodočnost!“ prosila je tudi grofica.

„Zakaj varanje, ko nosim vendar že gotovost v prsih! — Smrt, ona me ne straši! Kaj je bilo moje življenje? Nič kakor kratko sanje, ki se mi je lepo zdelo in ki mi je ohitelo, predno me je mladost popolnoma zapustila!“

F. Primec si dobil klerikalne potepuhe, naj gredo na boj. In res; kakor se sliši, je bil Primec sam zraven in dva druga, katerih imena danes zamočimo in šli so nad nekega najemnika M. S. in J. G. ob 12. uri ponoči na okno trkat: Vstanite, Primec ima gostilno odprto, da ga potem naznanita zopet na c. k. okrajno glavarstvo... Glejte, gosp. urednik! Naj bi gosp. ta dva vstala in šla res gledat; ni dvoma da je tu ne bila ta klerikalna trojica napadla in tako bi še sploh lahko nastal kakšen uboj. Ptič! Ravno od tebe je veliko odvisno glede ponočne ure; seveda dokler bode gospodine Pišek s teboj, ta čas se sploh ne potrudimo več te naznaniti! Pač pa pazi se, ker volilni čas se bliža in mislimo, da bode šel gospod Pišek „v penzijo“ z svojim županskim stolcem. Zatoraj si silil Vilhelma in Antona, iti na okna trkati ponoči kakor kakšni rokovanjači? Da si jih ti prikupil, so priče na razpolago v uredništvu „Štajerca.“ Toraj te prosimo, opusti to ponočno delo, ker drugače bodem primoran se sam braniti, da se mi ne bodo več okna ponoči razbijala. Dolžnost župana in dež. ter drž. poslanca Piška bi bila, delati na to, da ne bode več sovražstva v naši vasi.

Iz Vordernberga pri Kamnici! Tukaj pri nas na Vordernbergu pri Kamnici smo si fantje uredili „Vordernberger Burschenklub.“ Ali komaj imamo naš „klub“ nekaj tednov in že so se znašli naša sprotniki, ki nas hočejo pogoltniti. Pred nekaterimi dnevi so imeli ti gospodje nek „shod“, katerega sta se tudi udeležila naša dva prijatelja. Ali komaj sta prestopila hišni prag, tako ju je di začel naš g. Sternad iz Rossbacha zmerjati, da se jmo „socijaldemokratje.“ Vprašamo Vas, gospod Sternad, kaj se brigate Vi za naš „klub?“ Briga se rajši za cerkev! Vprašamo Vas tudi, g. Sternad, ali ste Vi kedaj hodili v šolo? Ali poznate, kaj je barva „socijaldemokratov“ in katere je štajerska? Prihodnjic nas pustite pri miru, drugače na svidenje! Več fantov.

Sv. Peter na Hrvaškem. Dragi nam „Štajerc“, preteklo je že cele tri leta, odkar si bil našega g. župnika pošteno okrtal. V teh treh letih si je pa ta maziljenec toliko nesnage narpal, da ga nobena druga krtača ne zamore snažiti nego tista, ko jo imaš ti vrli „Štajerc“ v tvojem uredništvu pripravljeno za malopridne rnuhe. V prvi vrsti ta maziljenec nas uboge Sentpeterčane, ko pridemo v cerkev k službi Božji, nafarija iz svetega mesta (prižnice). Naša ara leži čisto blizu R. Slatine in kar je nasavednih starišev, bi radi videli, da bi se tudi naši otroci malo nemškega jezika priučili. Naša ležela je posebno vboga, da se ne morejo vsi naši ljudje doma preživeti in so prisiljeni naši

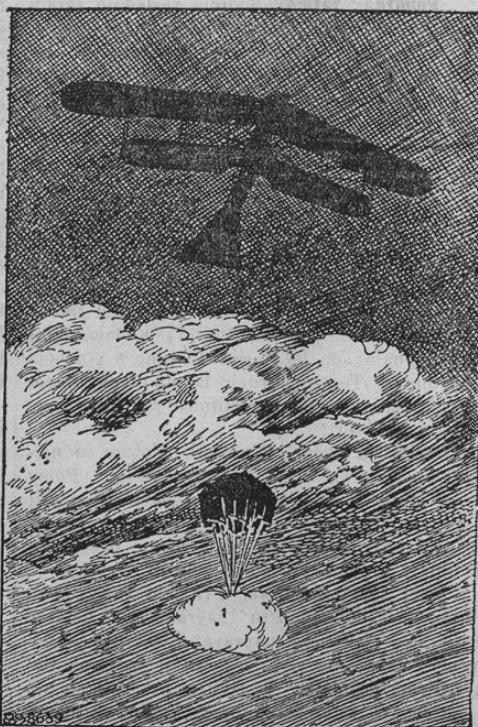
sinovi v tuje kraje iti, da si prislužijo nekaj denarja. Kam pa gredo Hrvatje delo iskati? Narveč na zgornjo Štajersko, Tirolsko itd.; in tukaj se pa rabi nemški jezik, da se zamore vbogi delavec saj nekoliko z delodajalci zgovoriti. Vsem tem je naš g. župnik najhujši sovražnik! Letošnje leto se je nekaj nas skupaj zbralo in smo se podali k župniku, da bodemo dali naše otroke v R. Slatino v nemško šolo, da bi se saj za silo nemščine priučili! Ali kaj se je potem nam zgodilo? Na prihodnjo nedeljo je nas g. župnik iz prižnice zmirjal in farbal, češ da on ne more in ne sme tega dovoliti, da bi smeli otroci v „nemškutarsko“ šolo iti; kateri stariši hočejo svojo deco v nemško šolo poslati, morajo iti v Pregrado na „Kutarsko oblast“ po dovoljenje. Ko smo tja prišli, so se nam na debelo smejali in so nas vprašali gospodje, kdo da je nas tako nafarijal, da bi ne smeli naših otrok v nemško šolo pošiljati; potem smo bili šele prepričani, kako da je naš g. župnik iz svetega mesta (prižnice) lagal in farbal nas farmane! Mi si bodemo to vse dobro zapomnili; prišel bode čas, ko bodeta prišla on in njegov mežnar k nam vbogim farmanom z žakljami in putnami po žito in vinski mošt; jima bodemo pa tudi vrata pokazali namesto birne!... Pri nas smo že tako daleč prišli, da je že cela fara mežnarju v strahu; kar ta prešestnik reče v farovžu, tako se zgodi, vse po njegovi volji. Mi farmani tega ne moremo razumeti, kako da ima ta prešestnik takšno veljavo pri g. župniku. Ta mežnar paše za služabnika v kako prosto hišo v mestu ne pa v cerkev. Naj izve cela javnost, kakšne razmere imamo mi Sentpeterčani. Naš mežnar ima pet otrok, vsakega z drugo, in noče nobenemu vbogemu nedolžnemu otročičku nič pomagati. Kaj tacega naš g. župnik nič ne vidi in še celo zagovarja tega „cerkvenega“ nečistnika... Proč s takim razmeram, potem bode zopet nastal krščanski mir v naši fari. Sramoto, katere zadene našega župnika, da je že moral službo božjo opravljati pod bajoneti orožnikov, drugače bi ga bili farmani iz cerkve vrgli... Mi farmani duhovnika in njih posle živimo in tudi zahtevamo, da se z nami dragače ravna!

Steckenpferd milo lilijino mleko

vedno kakor doslej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. Vsakodnevna priznanjevalna pisma, à 80 h povsod v zalogi.

Za aviatike.

Dva avstrijska tehnika konstruirala sta zanimivi aparat, s katerim dobi zrakoplovec možnost, pogledati tudi v najtemnejši noči na pokrajino, čez katero leti, oziroma v vojnem času opazovati gibanje sovražnih vojakov. Nova iznajdba obstoji iz nekeke svetilne rakete, ki ima za 50.000 sveč svetilne moči. Raketa je shranjena v zavoju in ima pripravo za posadno padanje (Fallschirm). Aviatik zažge raketo, ki ga prav počasi, tako da zamore par minut zemljo opazovati. Strokovnjaki cenijo to novo iznajdbo prav isoko.

Zahtevajte

povsod

„Štajerca.“

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Steckenpferd-lilijino-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co., Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod. 229

Novice.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Pater Mansuet Zöhrer †.

Te dni umrl je v samostanu v Ptujju minoritski kaplan in katehet č. g. pater Mansuet Zöhrer. V nedeljo so ga pokopali, — in bil je to pogreb, kakor ga uresniči le globoka ljudska ljubezen. Revnega, vbogega in od premnogih strani zaničevanega katoliškega duhovnika so pokopali, — a bil je to duhovnik v evangeljskem zmislu besede, duhovnik izza starih časov, ko še ni politika sejala med cerkvi in narodi sovraštva. Duhovnik, — ne apostol, ne prerok, ne polbog, pa tudi ne politični kutar, ne klevetnik v črni halji, — resnični idealni krščanski duhovnik je bil. In tega moža so preteklo nedeljo položili v prerani grob in stoteri kmetov je rosilo z izkrenimi solzami ta prerani grob...

Pater Mansuet Zöhrer je bil veleizobražen, za umetnost vnet značaj, ki ni iz krščanstva črpal napačni nauk, da se mora življenje zanikati. On se je vkljub duhovniški suknji znal temu življenju smejati. Ali kdor hoče vsled tega na pokojnika kamenje metati, ta naj ne pozabi, da pater Zöhrer ni bil farizejec. Življenje mu je bilo Božji dar in za vsaki žarek veselja v njegovem žalostnem življenju je hvalil Stvaritelja. V veselju in delu pa je razumel najbolje pravo, veliko nacarensko ljubezen. To ljubezen ni kazal z besedami, temveč v dejanjih. Vkljub temu, da je bil pater Zöhrer nemške narodnosti — bil je „zadnji nemški duhovnik na Spodnjem Štajerskem“ — ni nikdar in nikomur vsiljeval svojega prepričanja. Rad je občeval v krogih nemških naprednjakov in iz dnu svoje duše je zaničeval klerikalni strup, tercijalsko hinavstvo in politično kaplanokratijo. Res je, da pokojnik o duhovnikih in tercijalkah nikdar ni dobre besede izpregovoril. In vedel je zakaj. A med ljudstvom, med slovenskim ljudstvom si je nemški pater Mansuet v par letih pridobil več ljubezni nego vsi slovenski duhovniki-politiki skupaj. Ljudstvo ravno ne razume besede duhovniške politike; pač pa razume besedo krščanske ljubezni. In ta vzvišena ljubezen je gorela iz zdaj zaspalih vsteh očij pokojnika. Nemški duhovnik Mansuet Zöhrer je s smehljajem podaril slovenskemu revežu zadnji krajcar. Prinašal je kmetom Boga, prinašal jim tolažbo, smejal se smrti, ki ni več vredna nego dobro šalo, a prinašal je lačni deci na smrtni postelji ležecih bolnikov tudi zadnji kos kruha, ki si ga je od lastnih ust prištedil... Kakor vojak na bojišču je pater Zöhrer v službi Božji umrl. Bil je vedno v delu; nanj ni bilo treba čakati; nobena ura mu ni bila prepozna, nobena steza preslaba; prišel je k bolniku, prišel je k šolski deci. In z Najsvetejšem v roki je tudi pred par meseci ponesrečil, ter se tako težko poškodoval, da je prišel hirati in bolehati. Zdaj ga je rešila smrt trpljenja; bal se ni smrti, s smehom ji je šel nasproti, kot pravični, v srcu čisti, pravi duhovnik...

Šel je od nas... Najrevnejši in vendar najprijetljivejši duhovnik na spodnjem Štajerskem! In nedolžna deca je jokala za njim in v delu osiveli kmetje so ihteli za njim. Šel je od nas... tacega ne dobimo več! Tako govorijo ljudje. In tudi mi polagamo mirno in zvesto rožico na njegov sveži grob. Pater Mansuet, revno ljudstvo te ne pozabi, večni Bog je videl tvoje srce, zato ti bode štajerska zemljica lahka. Počivaj mirno, ti zvesti izvršitelj Kristove ljubezni...